

Misiunea lui Hristos – ieri și azi

27 decembrie 2004

Gili Cârstea

Campania prezentă pentru implicare socială a bisericii, slăvită și proslăvită în media adventistă, este fundamentată pe o filozofie complet greșită despre misiunea și lucrarea publică a lui Hristos. Protagonistii noului curent propun bisericii un Hristos campion al cauzelor sociale, venit să sprijine omenirea în lupta ei spre bunăstare, prosperitatea materială, fizică și spirituală. Ei citează nenumăratele ocazii în care Isus a fost surprins vindecând pe bolnavi sau înviind pe morți ca o dovadă că aceasta a fost lucrarea Lui, iar noi trebuie să-L imităm, dedicându-ne toate resursele pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, materiale sau spirituale, ale acestei lumi.

Pentru observatorul onest al vieții și lucrării lui Hristos, acesta nu este decât un aspect secundar, o consecință naturală și nu foarte importantă a prezenței Lui în mijlocul oamenilor. Mesia, așa cum S-a descoperit El a fi Isus din Nazaret, fusese descris corect în profeție a fi un eliberator spiritual de sub puterea păcatului, al doilea Adam, care trebuia să producă o nouă familie omenească, oameni părtași de natură divină. Isaia fusese explicit inserând în cartea lui descrierea lui Mesia despre El Însuși:

Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui” (Is. 61:1-3).

Aici Mesia vorbește exclusiv despre lucrarea lui Dumnezeu de a elibera omenirea, dusă în captivitate prin minciunile Acuzatorului despre caracterul lui Dumnezeu. Robii trebuiau eliberați prin prezentarea corectă a aceluia caracter „venit în trup.” Mesia a trăit printre noi legea. L-a descoperit pe Tatăl, complet diferit de cum Îl cunoștea poporul ales. A stricat lucrările diavolului, demonstrând că, fiind părtaș de natură divină, omul poate trăi în neprihănire. A chemat lângă El un grup de tineri, pe care i-a trimis să anunțe bisericii vestea extraordinară că „împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat.” A venit să descopere „taina lui

Dumnezeu,” locuirea Sa în templul inimii oricărei ființe create, heruvimi sau oameni.

Sigur că a ajutat, acolo unde s-a ivit o urgență. Trăind printre noi spre a-Și împlini misiunea slăvită, sigur că nu ne-a întors spatele când am strigat după ajutor. Da, a vindecat pe cei ce aveau încredere în El, a hrănit mulțimea venită să-L asculte vorbind, a înviat pe unii la stăruința rudelor îndurerate. Dar toate acestea au fost făcute din compasiune pentru durerile noastre, și nicidecum ca un mijloc prin care să-Și realizeze misiunea. Binefacerile Lui nu erau un mijloc de a intra în casele oamenilor cu vestea bună și nici un truc ieftin de a-Și face popularitate. El nu umbla după audiență la ore de vârf vindecând orbi sau hrănind flămânzi. Din contră, El fugea de uralele mulțimii după asemenea minuni, spre disperarea ucenicilor. Să-L folosim pe Hristos ca un exemplu de activism social este cea mai ticăloasă pervertire a Scripturii și cel mai șubred argument în campania de ridicare a chipului de aur în secolul 21.

Duhul Domnului vorbește în două locuri în Scriptură (Isaia 61; Luca 4) despre misiunea lui Mesia, și nicăieri nu se amintește ceva despre implicarea Sa în cauze sociale, politice, sau de altă natură. Omenirea nu putea fi ajutată pe asemenea căi. Poporul ales nu putea fi ajutat cu alimente, medicamente, materiale de construcție, eliberare de sub puterea romană sau simpatie pentru nenorocirile lui. Sănătate instant, bogăție instant sau libertate instant nu erau nici metodele, nici misiunea lui Isus, deși poporul își dorea cu înfocare așa ceva.

Pavel recunoaște că poporul lui cerea minuni ca o dovadă a autorității religioase, iar Scriptura înregistrează deseori cereri pentru o minune care să confirme acreditarea lui Isus din Nazaret. Dar Hristos, deși a făcut multe minuni, niciuna dintre ele nu a urmărit deschiderea drumului către inima oamenilor. Din contră, El acuza vehement așteptările lor pentru minuni, pe care le refuza sistematic: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona” (Mat 16:4). „Neamul” se afla în adulter spiritual, numindu-se cu numele Domnului dar slujind lui Baal, situație în care minunile nu aveau nici o eficiență. De multe ori El cerea celor vindecați să nu spună nimănui nimic. De multe ori El refuza cererile disperate ale unor oameni, deși uneori puterea credinței străpungea orice bariere, iar miracolul divin nu mai putea fi oprit.

Așa a fost în cazul femeii „din ținutul Tirului,” care mergea după grupul ucenicilor rugându-L cu ardoare pe Isus să-i elibereze fata stăpânită de un duh rău. Isus nu-i acorda nici o atenție, iar ucenicii, jenați de situație, intervin în favoarea femeii: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.” În răspunsul lui Isus noi am văzut ani de zile o tehnică de a testa credința și hotărârea acelei femei păgâne. Nu ne-am gândit deloc la faptul că El chiar era sincer în răspunsul Lui, și că purtarea Lui era în deplin acord cu misiunea pe care o primise de la Tatăl: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.” Era exact așa. El avea o solie pentru poporul ales. Dacă acesta o primea, ei deveneau imediat purtători de lumină pentru toate popoarele.

Dar femeia nu se lasă convinsă ușor, insistând cu cererea ei. Acum Isus o refuză personal, și încă folosind o expresie care ar fi descurajat pe oricine: „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței!” Disperarea femeii nu cunoaște limite. Oricine ar fi renunțat, dar ea se prinde de un pai, căci era singura ei șansă: „Da, Doamne” a zis ea „dar și cățeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.” Dezarmat de o asemenea determinare, Isus nu se mai poate împotrivi. Barierele întunericului fiind îndepărtate de puterea credinței, harul vindecător al lui Dumnezeu se pogoară peste copila aceea devastată de experimentele demonilor.

Unii ar dori astăzi să vadă biserica înhămată la tot felul de nevoi ale societății, de la măturatul străzilor la prezențe în parlament, doar-doar o remarca lumea existența unei biserici așa de iubitoare în mijlocul ei. Visăm la revoluția de catifea pe care ar declanșa-o doctrina adventistă în societatea contemporană. Vrem să „schimbăm lumea” cu o învățătură care nu ne-a schimbat pe noi. Ne îmbătăm cu viziuni de grandoare politică, la fel ca ucenicii pe malurile Galileii, obsedați ca și ei de putere. Frenezia aceasta pentru cauze sociale ar fi stopată repede, dacă am avea printre noi pe cineva cu „gândul lui Hristos.” Când gloatele, în dorința de a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ, erau gata să declanșeze mișcarea populară prin care Fiul lui David să fie așezat pe tron la Ierusalim, Mesia le-a cerut să se împrăștie, iar El S-a retras în munte. Avea nevoie disperată de ajutorul Tatălui pentru a refuza ispita aceasta copleșitoare la care era împins de la spate de ucenicii Săi. Știa sigur că nu aceasta era calea, deși S-ar fi bucurat de un succes imens, iar Israel s-ar fi așezat imediat la dispoziția Lui. Dar oamenii au fost trimiși acasă, ucenicii au rămas complet dezorientați, iar Iuda a înțeles că planurile lui sunt sortite eșecului. Isus nu putea fi angajat în jocurile societății, pe care el le cunoștea foarte bine. Calea crucii este incompatibilă cu etica creștină, diplomația sau corectitudinea politică prin care sunt călăuzite masele pe această planetă bolnavă.

Poporul acesta ar căpăta repede sensul misiunii sale dacă plănuitorii noștri de la nivel înalt, în loc să angajeze biserica în proiecte strategice care să ne facă vizibili în societate, ar merge pe munte să primească sprijin divin spre a se împotrivi acestei irezistibile dorințe pentru putere.

Martorul Credincios și Adevărat este cel mai categoric și realist observator al stării îngerului Bisericii Laodicea. El spune apăsător că implicarea socială sau politică a bisericii în vârtejul treburilor planetare nu este soluția salvatoare la blocajul nostru laodicean. Nu vom ieși din starea deplorabilă de încropeală și lipsă de motivație în care ne complacem de un secol, alăturându-ne agitației globale din jurul schițelor secolului 21, chiar cu motivația mascată de a le oferi vestea bună în variantă azș.

Multe și variatele noastre proiecte strategice, cu denumiri pretențioase și bugete fabuloase, nu au reușit să impresioneze pe Martorul Credincios. Misiunea Globală în toate variantele ei – de la clasică lucrare misionară a bunicilor până la zbunguierile postmoderniste ale băieților din re-church, de la broșuri împărțite prin

metrou la Net-urile geostaționare - nu a reușit să aducă mult așteptata revărsare a Duhului Sfânt, în ciuda asigurărilor solemne ale organizatorilor că „aceasta” este ultima campanie înaintea revenirii lui Isus.

Privind la toată această agitație, Martorul Credincios se mulțumește să spună doar „Știu faptele tale,” pe care nu se grăbește să le laude, așa cum ne-am fi așteptat noi. Din contră, El spune că faptele despre care este vorba nu fac decât să prelungească joaca de-a religia a unui popor care, sub pretextul câștigării de suflete, lucrează de fapt la așezarea cât mai confortabilă a bisericii în lumea aceasta.

Trecând pe lângă mărețele noastre proiecte strategice, Observatorul Ceresc trece direct la subiect. El identifică suferința noastră esențială și existențială în deteriorarea majoră a spiritualității îngerului bisericii. Acesta este avertizat că a importat o credință pervertită, că haina acoperitoare pe care contează așa de mult este o manta caldeană ce nu ține de cald, iar orbirea spirituală de care este lovit nu poate fi vindecată prin titluri academice. Martorul Credincios definește succint soluția salvatoare: „Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

Problema s-a dovedit a fi mai complicată decât am crezut noi, căci îngerul bisericii nu crede într-un asemenea sortiment de pocăință. Demnitarii noștri contestă că instituția are nevoie de pocăință. În opinia lor, doar indivizii se pot pocăi, nu și colectivitățile. De aici credința că biserica nu poate greși; doar indivizii care o alcătuiesc pot greși, având nevoie de pocăință. Așa credeau și membrii Sinedriului acum 2000 de ani. Nu erau dispuși să recunoască faptul că ei, în calitate de reprezentanți ai poporului, pot lua decizii care antrenează tot poporul, decizii ale căror consecințe s-au dovedit a fi devastatoare.

Mai există un element doveditor că nevoia bisericii rămășiței nu este „mai multe fapte bune” prin implicări sociale, ci o doză serioasă de râvnă pentru o pocăință colectivă, denominațională. Dumnezeu ne ajută să înțelegem că reproșul și sfatul Martorului Credincios sunt de o importanță covârșitoare. El ne-a transmis o secvență a evenimentelor finale, când biserica lui Hristos va fi lovită de o fragmentare uluitoare, numită cernerea. Mesagerul a văzut evenimentul și a întrebat pe Îngerul însoțitor care este cauza acelui fenomen tulburător, care a făcut ca cea mai mare parte a membrilor bisericii să fie pierduți. Îngerul a răspuns că cernerea a fost produsă de reacția bisericii la sfatul Martorului Credincios. În limbaj actual, aceasta înseamnă că îngerul bisericii nu a luat în serios acuzațiile lui Hristos, nu a crezut că descrierea stării lui este veridică, iar cea mai mare parte a membrilor bisericii l-a urmat pe acest drum.

Acestea sunt zile și ore când mai putem schimba destinul sumbru pe care îl proiectăm de zeci de ani, astupându-ne urechile să nu auzim mustările grave care ni se aduc, ridiculizând apelul la pocăință colectivă pe care Hristos îl indică a fi principalul motiv pentru fragmentarea adventismului.

***